

Drazí moji!

Sedíme v slunci na Zugerbergu, popijíme kafíčko, kocháme se pohledem na daleké ledovce a pod námi se modrající jezero a přejeme si, aby tu byla Olga i tělesně s námi, a nejenom ona, ale vy všichni, moji milí!

Potvrzuji příjem dopisů: 20, 22, 23, 24 a neočíslovaný ze 14.III. Dopis 19., není-li v kufru, poslaném do Prahy, jsem nedostal. Také dopis 21. jsem nedostal.

V Ženevě jsem navštívil gen. sekretáře M. Č. K. Duchosala a j. Chtějí svolat zvláštní konferenci, která by se zabývala našimi poměry a na již bych byl pozván. M. Duchosal pošle mi k pí. Ragazové dopis. Konference by se konala ještě tento týden, nebo počátkem příštího. Věc pokládám za tak důležitou, že stojí za to, abych vážil cestu znovu do Ženevy. Tím se ovšem den mého odjezdu do Prahy stává nejistým. O této konferenci v MOPSP zatím pomlčte.

Z Ženevy jel jsem přes Bern přímo na Beatenberg. Přijel jsem tam neočekávaně k večeru. Josef právě vyučoval. Nedovedete si představit to hurá! když jsem vstoupil. Kluci připevnili na stěny veliké nápisy: „Děkujeme panu Pitterovi za Dobrodružnou ruku!“ „Prosíme pana Pittera o pokračování Srubu nad jezerem!“ Byli se mnou – malí i velcí – jako bychom se znali dlouhá léta. Říkali mi „pane Lípo“ a ptali se mne, co dělá Frank, Čeněk a ostatní hoši, a půjdu-li v Curychu navštívit Huga, abych ho pozdravoval. Neměl jsem odvahu zbavit je iluze a říci, že tyto postavy jsou smyšlené. Obávám se, že by pak i všechny děje a idee, které jsou pravdivé, měli v pochybnosti. Ještě večer měli jsme besídku, děti mi zpívaly písně hochů z „Ruky“ a „Srubu“ a vůbec žijí v jejich duševním ovzduší. To mi dokazuje dvojí: schopnost Josefovu a to, jak sám je prodchnut tímto duchem, a za druhé, jak oba tyto romány jsou životné. Josef říká, že nejsilněji prožívají kapitoly o Milíčovi a Pestalozzim.

Druhý den jsem věnoval dětem z dolejší ozdravovny, kde vládne sestra Koutská a Valy. Také tam bylo radostné vítání a děti jsem si koupil pravou milíčovodomskou besídkou – veselou i vážnou. Ale nejenom moji čeští přátelé, ve stejné míře i švýcarští, tam zaměstnaní, zpívali se se mnou a rázem se mezi námi vytvořil srdečný poměr. V neděli dopoledne měl jsem v každém domově náboženská shromáždění, děti byly neobyčejně pozorné a nadšeně zpívaly naše duchovní písně. Složily mi pak na rozloučenou báseň, jejímž obsahem bylo mé náboženské téma z nedělního kázání – důkaz, že má slova zapůsobila na jejich duše. Ale i dospělí, i Švýcarky, byli dotčeni. Švýcarky prý všemu rozuměly, co jsem vykládal. Z mých pohybů a jednotlivých výrazů skutečně vystihly obsah. V neděli večer pozvali mne švýcarští přátelé do pensionu „Silberhorn“, prý k přátelskému pohovoru. A zatím bylo to veliké shromáždění, jehož se zúčastnil všechen personál obou ozdravoven a jiní hosté. Bylo z toho druhé, vlastně třetí shromáždění, jehož thematem bylo duchovní poslání českého národa, a v druhé části stručné vylíčení naší výchovné a sociální činnosti. Účinek byl hluboký.

Počasí bylo střídavé: sluneční jas, v němž velehory oslňovaly sněžným svitem, a mlhy, v nichž bylo vidět sotva na několik kroků. Vzpomínal jsem na Pestalozziho: „Krásná je příroda, ale krásnější je srdce, hořící láskou!“ A tou láskou byl jsem zde přímo zalit!

Ale život má nejen krásy, ale i temné stíny. Takový je vážný stav našeho Josefa. On sám to zdaleka netuší. Roentgen zjevil značnou, nezhojenou kavernu ve střední vnitřní partii plic. Lékař doporučuje naléhavě plastickou operaci. Josef se domnívá, že půjde na zotavenou. Přátelé se obávají říci mu pravdu. Řekl jsem jim, aby to ponechali lékařům, až přijde do sanatoria v Leysin.

V pondělí navštívil jsem v Bernu našeho vyslance Dr. Kopeckého a atašé Velína, kteří oba byli na Beatenbergu a Horáčka si velmi oblíbili. Postarali se mu o bezplatné léčení v Leysin a pobyt tam po tu dobu, pokud ho bude potřebl. Už tento týden tam má odjeti. Pokud mne se týče, já mám velké pochybnosti o operaci tak těžké. Josef je velice tělesně citlivý. Při koulování dostal jednu a přišlo mu špatně, ihned zbledl a třásl se. Jindy zas jsem ho přátelsky plácl na šíji a on se mi div nezhroutil. Je-li takhle citlivý na sebemenší dotyky, jak snese hlubokou narkosu a těžkou operaci? Ostatně nejsem přesvědčen, že vynětí zachvácené části plic zabrání dalšímu postupu tuberkulosity. Předkládám vám tuto věc k úvaze.

Vyslanec i atašé se mnou velmi přátelsky hovořili. Mluvili jsme o evakuaci Němců a atašé prohlásil, že nejlepší řešení je dát všecky, zejména děti do plynu. Byl jsem rád, že „přátelská beseda“ skončila a vyslanec mne dal dovézt svým autem na nádraží.

V Bernu jsem také navštívil Rudolfa Olgatiho, vedoucího Schweizer Spende, a hlavní vedoucí švýcarské „Kinderhilfe“ a pohovořil některé otázky, týkající se dalších transportů našich dětí do Švýcar. O tom až ústně.

Dalším stínem je stálá churavost Valyina. Všichni ji tam mají velmi rádi, jako Josefa, a když je zdravá, dělá s dětmi divy. Naučila je řadu krásných dvouhlasých písní, s velikým vkusem a vychovatelským nadáním řídí besídky a vyučuje, ale většinou leží a stůně „s krkem“. Co jsem byl na Beatenbergu, pořád měla horečku a kašlala, ale přitom při ničem nechyběla a byla „řídícím duchem v pozadí“. Doufám však, že jaro a léto v horách ji uzdraví. Nesnáší pro svou chorobu (hlasivek a průdušek) drsné horské podnebí. Nejvíc, podle mého soudu, škodí jí vyučování, dlouhé mluvení. Ona je však především rozený didaktik. Myslím, že by se měla věnovat pedagogice a didaktiku provozovat jen mimo školu, která učitelé ukládá denně několik hodin mluvení. Události poslední doby působily na její duši velice silně. Čím dál tím více přiklání se k jedinému řešení: odat se Bohu. Budeme jí muset být po návratu v tom nápomocni. Dnes už cítí, že bude musit učinit radikální rozhodnutí, ačkoli zatím nemá k němu odvalu. Ale zraje k němu.

Milé překvapení zažil jsem u ses. Koutské, která se velmi sblížila s Valy a Josefem. Je členkou Bratrské jednoty, ale nijak úzkoprsou. Byla 4 roky v konc. táborech. Myslím, že i v ní najdeme blízkou duši a jistě spolupracovníci.

V pondělí večer přivítal jsem se s tatínkem Fierzem a Klárou. Byl hluboce dojat. To se ví, že naše rozmluvy točí se stále kolem Olgy, na niž je velmi hrdý, a kolem našeho života, práce a poměrů. Šli jsme až k 1. hodině spát a vstávali až v ½ 10. Pak jsme se hned vydali lanovkou na Zugerberg. Obloha zářivě modrá, bez obláčku, a tatínek a Klára rovněž jak to bezmračné nebičko, plni dětinské radosti a těší se na Olgu.

Zítra odjíždím do Curychu, ale musím vykonat řadu návštěv a večer mám přednášku v Gartenhofshasse v důvěrném shromáždění. Pak se zas vrátím do Zugu. Na způsob své cesty do Prahy budu se informovat. Pro cestu letadlem dostal jsem z vyslanectví prioritní lístek a mohl bych letět buď v úterý 26. nebo v pátek 29. Letadla létají jen v úterý a v pátek. Dostanu-li však hladce rakouské a ruské visum, pojedu vlakem. Dobu příjezdu ještě oznámím. Doufám však pevně, že přijedu nejpozději do soboty 30. t. m. Závisí to na konferenci v Ženevě.

Také zde se nám vyčítá hlavně, že evakuujeme nemocné starce a stařeny, kteří přece nejsou politicky nebezpeční. Jejich příjezd do Německa dává příležitost našim nepřátelům k agitaci proti nám. Ale s lidmi jako je náš vyslanec a atašé, nelze o věci mluvit. Jsem jist, že kdyby to všecko naše veřejnost věděla, že by se značně změnilo naše smýšlení i jednání. Ale takto vedou slepí slepé. Kam dopadnem? Tatínek Fierz statečně hájí náš národ, ale je mi ho líto, když vidím, jak sám vnitřně zápasí a trpí. Teď, co nechodí do závodu, zabývá se příliš politikou. Žádné hlášení v radiu nevynechá a pořád má

rozevřené mapy různých zemí. Chodec je stále statečný a věřím, že možnost vycházek do přírody bude mu prospívat i duševně.

Kdo je v Mýtě kuchařkou? Ta „von“ už se vrátila do Štiřína? Jak se daří Mil. Hrádkové?

Dostali jste už můj kufr? A všechny moje dopisy?

Zvláštní pozdrav posílám Milušce Teichmanové a raduji se a těším jak na svoje vlastní! Josef tvrdí, že to bude holčička. Tak jsem zvědav, bude-li mít pravdu.

Lubě a Gavrovi napíšu.

Mnoho srdečných pozdravů všem z krásného, milého Švýcarska zasílá

Přemysl.

CAPP-00230 ČAPP 40

Liebes Olgeli, Einen herrlichen Nachmittag haben wir verbracht hier oben mit unserem Ib. Gast; wir haben uns sehr angestrengt zu schweigen, damit diesere ausführliche Bericht zu Stande kommt! Herzliche Grüsse u. auf baldiges Wiedersehen. Viele Ib. Grüsse an Euch alle.

Deine Klárinka

CAPP-00230

ČAPP 40